

SOUČASNĚ NĚŠŮ BUZERPLAC

Ářevn, 01. červn 2017

Stav rekrutace do české armády je, zdá se, alostný... Tak jsem neodolal a díval jsem se na ČET2 na nový dokumentární pořad o rekrutech do armády České republiky. A jako to bývalý poddůstojník a výcvikový velitel družstevní jednotky, jsem se nestačil divit... Podezření, že s těmi mladými adepty do armády není všechno tak zcela v pořádku, jsem měl hned v úvodu pořadu, když jeden z baňantů na kameru sdělil své dojmy z ubikací.

Nechal se slyšet, že ubytování prý splnilo jeho představy, protože mu prý jeden známý řekl, aby si přišel do nejhorší ubytování, vynásobil to deseti a prý mu přesně vyjde stav jeho budoucího pokoje v kasárnách. Následoval pohled kamery na v podstatě jednoduché zařízené, ale přesto HOTELOVÝ pokoj. Mamánci tam mají k dispozici peřiny, polštářky, ústřední topení a na oknech krásné záclonky. Když si vzpomenu na stav cimerů v mých kasárnách na poddůstojnické škole v Seredi, tak později v kasárnách v Kadani, musel jsem se od srdce představit mladému reka, jistě budoucího generála, smát. Docela by mě zajímalo, zda by tací borci přežili týden ve starých kasárnách, kde jsme si topili v kamnech, která musela být o věrce vyhaslá a vymetená, v kasárnách, kde netekla teplá voda, myli jsme se ve lábech pod ledovou vodou a záchody stály v pořádku bez dveří a závěsů pro zachování soukromí. Tím pocitem, v jaké hrůze se chlapec ocitl, ale měj ok ze stavu dnešního základního výcviku nových vojáků zdaleka neskončí... Také jsme mohli být svůdky kontroly velícího na cimrách rekrutů. Chlapci si neuměli ani uklidit oblečení a na vojenské pomůcky byl v jejich rajonu dost bordel. Vidíte, rajony... Napadlo mě, že jsem ani v jednom záru neviděl, jestli vůbec baňanti dělají rajony – pro neznalé úklid ubikací, chodeb, umývárny a záchodů. Ani by mě snad nepřekvapilo, kdyby měly na takovou podřadnou a jistě nactiutrhávanou dřevěnou jakou úklidovou firmu. Další legrace následovala při záru z družstevní jednotky. To, že někdo z baňantů neuměl pochodovat a správně reagovat na rozkazy mě nechal v klidu, to je u nás normální a většinou se to drilem podá. Přesto mě tam jedna věc dokázala otevřít ústa dokořán, a dokonce i moje žena – nevoják, vykulila oči a zeptala se mě, zda je něco takového možné, odpověděl jsem jí, že dnes asi ano, za "nás" by to ale bylo doslova nemožné... O co šlo? Když stála vojska ve čtvrti, uprostřed něho stál výcvikový instruktor, jeden z vojáků se přihlásil, zda smí promluvit, svolení dostal a spusl. Se zcela věrnou tváří oznámil velícímu poddůstojníkovi, že mu svítí při východu slunce do očí, a že "FAKT DOST VADÍ" – Já si nejdříve myslel, že je to nějaká legrace pro kameru, ale nebyla. Velící reagoval tak, že šel na jinou stranu čtvrtce a zeptal se jiného vojáka, jestli jemu také vadí slunce v očích. Ten odpověděl, že jemu nevadí a tak poslal rozkaz, aby si s vojákem postiženým sluneční slepotou vyměnil místo... A víte, nejzvláštnější? Že zbytek vojáků nevyprskl smíchy. Stát se to v době mého vojanění, tak by se takový sluneční slepec dočkal pohrdání a výsměchu celého útvaru, a co se reakce výcvikových poddůstojníků týká, tak by chlapec klikoval až do věrky. Věc si neumím představit reakce desátníka – šulka z mého družstva, nebo reakci mě, když jsem později také velel družstvu baňantů, kdyby mi tohle někdo řekl... Pak měly mamánci zrychlený přesun malou polní a se zbraní a po cca 1,5 km to vypadlo, že až na výjimky, jim to je, umě. Absolutně nechápu, jak se může někdo přihlásit do armády, a asi vůbec netuší, že tam bude muset bít a klikovat. Vidíte, kliky, ty mě dorazily. Na závěr pořadu došlo na kliky na buzer-place. Po cca 10-ti klikách některých z vojáků doslova padali na ústa, což velící vyřešil tak, že dovolil těm, co u nás po tak heroickém výkonu, jako je pár kliků, nemohli, aby si dali koleno na zem a tím ulevili svému zmučenému tělu. To mě dorazilo. Abych si vyřadil mysl a ujistil se, že jsem se sledováním toho pořadu nezbláznil, padl jsem před televizí na zem a ve svých pomalu padesáti letech jsem si stáhl poctivých dvacet kliků. Jasně, zadýchal jsem se, ale dal jsem je. Docela by mě zajímalo, kolik kliků udělají jednou ti mamánci, a jim bude tolik, co mě. Podtrženo-seřeno, doufejme, že případný nepřítel nebude nikdy na naši armádu útočit se slůžech, že od našich chrabrých vojáků nebude nikdy třeba žádné fyzické námahy a že pokud nedej bože dojde k nějakému konfliktu, že na nás bude vždy okamžitě povlečená postel v luxusním hotelu. Pokud ne, tak nás potěší Pán Bůh... VLADIMÍR KROUPA